

Overpeinzingen van een alleenstaande (wel gelukkig kinderen maar geen partner meer)

Het is één uur in de nacht,
Ik laat mijn gasten uit.
Nog een kus, een handdruk
Eer ik de deur sluit.

In de kamer staan de lege glazen,
Een enkele nog halfvol
Mijn poes ligt op de bank,
Gelijk een kluwen wol

De asbakken zijn vuil. Vol uitgedrukte sigaretten.
De kamer stinkt naar rook,
Ik ga eerst maar koffie zetten,
Het licht zal ik maar temperen
De kaarsen blaas ik uit,
Ik zie de restjes zoutjes,
En regendruppels op mijn ruit.
Het was leuk, het was gezellig
Zo met je vrienden om je heen.
Nu is het stil, leeg en verlaten.
Je bent weer helemaal alleen.

Ik steek een sigaret op en kijk eens in het rond,
De muren komen op mij af,
Een stukje toast ligt op de grond.
We hebben feestgevierd,
Vanavond was ik werkelijk blij.

Nu ben ik weer eenzaam en verlaten.
Mijn verjaardag, het feest is weer voorbij .

Wat hoor ik voor gestommel op de trap,
Komen ze terug of is het een grap.
Ze zijn weer terug, de enkele vrienden: we laten je niet met al die troep,
Kom afwassen met elkaar en nog een afzakkertje was het geroep.

Eeuwig dankbaar ben ik deze vrienden van het eerste uur,
Ik ga zolang ik leef voor hen door het vuur.
Wat ik met dit gedicht wil meegeven is: blij elkaar trouw,
Wijsheid met respect met elkaar omgaan, ook in de kou

Nu is het jaren later, velen zijn niet meer in mijn leven, zij zijn overleden.

Mia van Gulik